

ADVENTI HIRNÖK

TIZENHARMADIK ÉVF. 3. SZÁM 1936

JÚNIUS—SZEPTEMBER

Azt mondják...

Ebben a bölcsőben ringaltják a pletykát, itt nő nagyra, itt erősödik meg, itt tanul meg dadogni, azután suttogni és igen gyakran itt tanul meg a végén ölni. Mert ide figyelj embertársam! Valamit örökké mondanak rólad és sohasem azt, ami a valóságnak megfelel. Az embereknek kiirthatatlan szenvedélyük, hogy rágalmazzák a másikat. A barátaikat és ellenségeiket, a holtakat éppúgy, mint az élőket és a rájuk teljesen közönyöseket ép olyan hévvel és odaadással, mint kebelbarátaikat.

Tévedés azt hinni, hogy aki nem ad okot a pletykára, arról nem is pletykál senki és még nagyobb tévedés azt hinni, hogy a pletyka olyan burján, amelynek okellenül kell gyökerének lenni. Szó sincs róla. A legtöbb pletyka gyökerellen burján, de bárhova ejted, megmarad, nő, lombosodik.

Hogy mi a pletyka, azt könnyebb meghatározni, mint feltartóztatni. A pletyka futótűz, mely a szél szárnyán repül és mindent perzsel, összeéget. Olyan a pletyka, mint a hógolyó a havasok tetején. Amikor megszületik, ártatlan játékszer, amelyet sokszor könnyelműen, egyszerű szórakozásból indítanak meg a mélységek felé. Ám ahogy gurul a hólabda, mind több havat tapaszt magára, hihetetlenül nagyobbodik és mire leér a völgybe, az ártatlan játékszernek hitt golyóból görgeleg, lava lesz, mindent maga alá temet, ami útjába kerül: fákat, embereket, házakat, falvakat.

Ilyen a pletyka is. Amikor megszületik, ártatlan báránynak látszik, amelyet mulatságból, szórakozásból szájról-szájra adnak az emberek, de amikor megnövekedett, vérengző tigris lesz belőle. Rágalom, amely tépi, marcangolja áldozatát, kikezdi jó hírét, vádakat kovácsol és alássa tekintélyét, becsületét, annak a szerencsétlen, legtöbbször jobb sorsra érdemes embernek, akit a pletyka, ez a sokfejű hidra a nyelvére vesz. Halálos öleléséből nagyon nehéz megszabadulni, mert rendszerint nincs gazdája, akit felelősségre lehetne vonni. Olyan mint a játszi szellő, nem tudjuk honnan jön, csak érezzük hogy van és lassan viharra tornyosul.

Mindenkit kikezd, aki valamilyen tisztséget tölt be s tudását, tehetségét a nemes ügynek szolgálatába állítja, hogy erősebbé tegye azt a várat, amely mindannyiunk érdekeit megvédeni hivatott. Náhum 2, 1. 2.

Nem kimél senkit, nem ismer kegyelmet, belenyúl a legféltebb magánügyeibe, családi szentélyébe, kutat, keres jelenében, múltjában, amivel pletykába keverheti, megrágalmazhatja az illetőt és ha nem talál ilyent, nem jön zavarba, hanem csinál mesterségesen fabrikál egy kis pletykát, mert jól tudja, hogy a hiszékenyek beveszik és a pletyka hamarosan rágalomná fejlődik. Mindez miért? Mert a gyűlölködés ördöge tartja megszállva az emberek szívét, az okatlan féltékenység, a kenyérírigység, mert talán a másoknak jobban megy dolga, mint neki. Sokszor a pletykaterjesztő megy az illetőhöz és farizeus arccal adja tudtára, hogy mit beszélnek róla és megbotránkozásának ad kifejezést a hallottak fölött. A pletykaterjesztő elég ravasz ahhoz, hogy mindig más szájába adja a saját fabrikálta rágalmakat.

„Érdekes dolgokat hallottam X-ről, vagy Y-ről — mondja titokzatos hangon — hogy kitől, azt nem mondhatom meg...”

Aztán beledobja a serpenyőbe a rágalmat, gyöngye tákolmány a vád, a fantázia megtoldja, egy kissé érdekesebbé teszi, s a következő, aki továbbadja, hisse elferdíti és így tovább, amíg elefánttá növi ki magát az ártatlan mende-monda.

A pletyka sokszor nevetséges figura, de ha komolyan vesszük, emberi életeket, sorsokat morzsol össze, amely ellen sem hatalom, sem tehetség nem védekezhet.

R.

GYŰLEKEZETI ÉLET

A nagykanizsai advent-gyülekezet keletkezése és fejlődése. Ezen cikk írója lett Isten kegyelméből az első adventista Nagykanizsán. Az igazság megismerése előtt körülbelül két évvel, sok testi s lelki szenvedés után, leküzdhetetlen vágy keletkezett szívében az Isten szava, a Biblia után. Mint buzgó katolikus, egyháza férfiaihoz fordult, hogy szerezzenek neki egy Bibliát, amelyből megismerheti Isten akaratát. Ajánlottak neki könyveket, de nem a Bibliát, erre nézve csak kitérő és elutasító válaszokat nyert. Azonban az, aki a szíveket vizsgálja, nála sem végzett fél munkát; miután Szentlelke által felköltötte szívében a világosság utáni vágyat, alkalmat adott neki az igazság megismerésére. 1916 év nyarán egy ifjú tiszthelyettes pár költözött azon házba, ahol a kereső lélek lakott. Csodálatos előrelátás folytán helyezték őket Németországból Nagykanizsára. A német asszonyka adventista volt. Idegen országban kissé félénk lévén, a megismerkedés után nem tudta, hogyan kezdjen misszionálni a buzgó katolikus nővel. Az Úr segített mindkettőjükön. Egy alkalommal a német testvérnő az udvaron egy nagy könyvből olvasgatott. A másik kíváncsi lett a könyvre és mikor megtudta, hogy ez bibliai igazságokról szól, rögtön ráterelte a beszélgetést a Bibliára. „Ez nem az igazi Biblia”, mondta a testvérnő (sajnos nála nem volt), ezért azonnal elmentek a könyvkereskedésbe és megszerezték a hön óhajtott Bibliát, melyet a két asszony reggel 3 óráig tanulmányozott. Egyik magyarázott, a másik meghatott bámulattal hallgatta azt a csodálatos dolgot arról, aki őt úgy szerette, hogy meghalt érte. Csakhamar jött egy prédikátor, aki a keresztségre előkészítette, közben próbák jöttek, melyek megedzették a hitben és végre 1917 június 20-án megtörtént a keresztség, mely után megvolt a talpalattnyi hely, ahol az igazság magva kis gyökeret vert. Azonban Sátán is ébren volt. Amikor a helybeli szerzetesek megtudták, hogy egy hívük adventista lett, legjobb szónokuk jött le Budapestről és a szószékről figyelmeztetett mindenkit, hogy őrizkedjenek ezektől a szerinte „átkos” tanításoktól, melyeket az a nő képvisel Nagykanizsán. De Pál apostol azt mondja: „Az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve.” (1. Tim. 2, 9.) Így nem

lehetett itt sem annak terjedését megakadályozni. 1918-ban két keresztség volt és haladt előre a munka a gyülekezet megszervezésére. Egy szerezény szobácska lett a Csongori-u. 39 sz. alatt kibérelve, hol egymásután két bibliamunkásnő munkálkodott egy-két évig. Az igazi, tervszerű munka a kedves Voigt testvérek Nagykanizsára helyezésével 1922 év nyarán indult meg, amikor már az eddigi gyülekezeti helyiség kicsinynek bizonyult és a kedves Voigt testvérek a Sugár út 69. sz. a vettek ki egy 4 szobás lakást, ahol 2 szoba gyülekezeti helyiség lett, amelyeket szép kis ünnepség keretében az akkori unióelőljáró k. Minck a. adott át rendeltetésének. A taglétszám kisebb nagyobb változással 12 volt. A sátáni eszközök itt is mindent elkövettek, hogy az építés munkáját zaklatásukkal, ijesztgetésükkel megakadályozzák, akár Nehémiásnál, Jeruzsálem falainak újjáépítése alkalmával. (Neh. 4. és 6. rész) Ellenségeink suhancokat béreltek fel, hogy az utcára nyíló bejáratú ajtóknak vaspántját az istentisztelet és imaórák alatt nagy erővel az ajtóhoz vágják, ami mennydörgésszerű robajt okozott, hogy ezzel a gyengébb idegzetűeket megijesszék, de főképpen, hogy vendégeinknek kedvét a további látogatásoktól elvegyék. Mikor a vaspántot lelakatoltuk, akkor sem jöttek a mi kínzóink zavarba, mert tégladarabokkal felfegyverkezve folytatták adáz harcukat Isten törvényének megtartói ellen. Végre cikkíró kénytelen volt egy barátnője férjéhez fordulni, ki magasabbrangú tisztviselő volt a rendőrségnél; ő szíves volt intézkedni, hogy egy rendőr időnként biciklivel bejárja a tájat és amikor ennek neszét vették a suhancok, abbahagyták szegyenletes művüket. Ezután egy más tervet eszelt ki a Sátán, mert ő nem jön zavarba, ha egyik terve nem sikerül. A rendőrséget megtévesztve, bezáratta a gyülekezetet, mert állítólag annak tagjai megakadályozzák a nyári aratási munkát, noha egyetlen tagja sem volt a gyülekezetnek földműveléssel foglalkozó. Miután a rendőrség vezetőségünk útján csakhamar fel lett világosítva, pár hét múlva felsőbb rendeletre az ügy rendbe jött. Ezen zavaró körülmények ellenére a kis gyülekezet tovább fejlődött. A megalapozás hat terhes éve után, kedves Voigt testvéreinktől fájó szívvel vettünk

búcsút, mert őket Győrbe helyezték át. Ezután rövid ideig prédikátor, illetve munkás nélkül volt a gyülekezet. Az Úr azonban ismét küldött erre a köves területre segítséget. Kedves Berghauer testvérek jöttek Nagykanizsára. Három évi ittlétük alatt a sok ima, közös munka és a nyilvános előadások eredményeképp a taglétszám 26-ra emelkedett. Később elköltözések folytán ez a létszám ismét csökkent. Kedves Berghauer testvérek Kaposvárra történt áthelyezésük folytán gyülekezeti helyiségünket felmondtuk és azóta a Király-u. 36. alatt van. 1931-től csak rövid ideig itt dolgozó atyánkfiai: Katona Sándor és Gyarmati Béla atyafiak buzgó munkálkodása folytán a taglétszám ismét emelkedett és ma 24. 1936 február havától kezdve Murányi Árpád atyánkfia látja el a gyülekezet lelki szükségletét és tartja a nyilvános előadásokat. Könyörgünk az Úrhoz, hogy ennek megérdemelt sikerét biztosítsa és az ő kegyelme által mutassa meg népének, hogy az ő számára nincs kemény terület, aki a sziklából is tud vizet fakasztani az ő szomjúhozó, könyörgő népének.

özv. Svastits Eleménné

Ünnepélyek.

Három szeretetvendégség a kápolnai gyülekezetben. Kedves és felejthetetlen szeretetvendégségünk volt a Kápolna nagy- és kistermében. Ezalkalommal idegeneket láttunk vendégül.

Az ünnepély a nagyteremben volt, melyre a testvéreket is meghívtuk. Az üdvözlő beszédet alulírott mondotta. „Mit ér az ima, ha szeretet és cselekedet nem kíséri azt.” Ez volt a beszéd mottója. Az erkölcsi sikerhez hozzájárultak a gyerekek is. Nekünk adventista szü-

Budapest „Á” gyülekezet gyermekerege, mint a Tábea egyesület vendégei.

lőknek, gyermekeinket korán kell hozzászoktatnunk, hogy a szegények sorsát szívükön viseljék, mert kicsi korban keveset, de majd felnőtt korban annál többet fognak tenni a szegények érdekében. A különböző zeneszámok és szavalatok nagy tetszést váltottak ki a hallgatók soraiban és mindannyiuknak lelki felüdülést nyújtottak. Az Úr igéjével Bajor atyafi szolgált és a beszéd mély hatást váltott ki a hallgatók szívében, akik közül a legtöbben először voltak jelen imatermünkben. Az összebevétel P 129.— volt. Távozáskor többen hálaájukat fejezték ki a jól sikerült délutánért.

* * *

A második szeretetvendégségünkön szegény testvéreinket vendégeltük meg. A szegények megvendéglése ismét a kisteremben volt. Az ünnepélyen az ifjúsági csoport szép zeneszámokkal, párbeszéddel és szavalatokkal örvendtetett meg bennünket.

* * *

A harmadik vendégség még említésre méltóbb. F. év március 1-én 55 szegény gyermek lett megvendéglve. A jelszó „Gyermekek a gyermekekért” volt. Adventista szülők gyermeke az iskolában maga köré gyűjtötte hét iskolatársnőjét és elhatározták, hogy annyi enni-valót hoznak össze, amennyi 50 szegény gyermek bőséges megvendéglésére szükséges. A lenti képen az állósorban a nyolc kis háziasszony, továbbá az ülősorban a vendégek egy része és a dúsan megterített asztal pedig várja a többi vendégeket. Az uzsonnát az egyik adventista gyermek imájával kezdték meg. Az uzsonna oly bőséges volt, hogy nem is tudták mind elfogyasztani és még haza is vittek. A felnőttek közül is többen jelen voltak, akik gyönyörködtek a boldog gyermekarcokban.

Roóz Árpádné

Az „öregék” örömnapiján a Baross utcai gyülekezetben. Folyó évi március hó 29-én, vasárnap délután valóban lélekbemarkoló és felemelő csendes ünnepség színtere volt a Baross utcai gyülekezet kisterme. Évek hosszú sora óta először jöttek össze „az öregék”, hogy egymás orcáját szemlélve örvendhessenek egymásnak az Úrban, hogy egymás hite által további bátorítást nyerjenek a még hátralévő „nemes harc” megküzdésére. — Jelen sorok írója is elfogódottan szemlélte a könnyes szemeket, amiket azonban az öröm és szeretet csalt elő egymás láttán. Körülbelül 30-an voltak olyanok, akik elérték immár korban is az „öreg” kife-

jezést. 78, 73, 71, 69 éves testvéreket láthattunk magunk előtt, képviselvén egy-egy nemzedéket.

Leginkább az érdekelt bennünket, hogy ki a gyülekezet legrégebb „hithőse”, ki az igazság legrégebb „harcosa”? — Kiderült, hogy a k. Kőnig testvérnő már 32 éve tagja a gyülekezetnek, míg a Szedlacsek Gyuláné testvérnő 31 éves adventista. A többiek is 25, 22, 19, 15 éve szolgálnak az Úrnak lankadatlanul, várván a váltás napját, amikor meg fog szünni az öregség terhe, „erejük megujul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!” (Ésa. 40, 31.) „Nem lesz ott többé sem gyermek, sem vén ember.” (Ésa. 65, 17—20.)

Jelen sorok írójának előjoga volt az „öregkekhez” szólni, a Példabeszédek 29, 2 verse alapján.

Miután a „szorgalmas Márták” szolgáló foglalatossága egy kis szeretetvendégség szerzésével véget ért, azzal a jóleső és felemelő érzéssel távoztunk, Istennek hálát mondva, hogy a jövőben gyakrabban meg fogjuk ismételni az ilyen összejövetelt, mert így is erősödhetünk a kinttartásban, állhatatosságban.

Áldja meg az Úr idősebb testvéreinket nemcsak hazánkban, hanem az egész világon is s tartson meg valamennyiünket kegyelme szerint a halhatatlanság országa számára. *K. S.*

A Budapest „B” gyülekezet „Vasárnapi Iskolája” március 1-én ünnepélyes keretek között tartotta meg félévi vizsgáját. Félévi szorgalmas tanulás s néhány heti előkészület eredménye volt e kedves kis ünnepély, mely alkalommal mindnyájan tapasztalhattuk Istenünk gazdag áldását azon a munkán, amit a gyermeknevelés érdekében végzünk. Derű és vidámság töltötte be a gyermekek és felnőttek szívét egyaránt. A vizsgán elhangzott feleletek, valamint a műsor többi számai mind igen jól sikerültek, ami a kedves testvéreink és vendégeink tetszését váltotta ki.

Az ünnepi beszédet Katona testvérünk tartotta; először a gyermekekhez, majd a szülőkhez szólt, hangsúlyozva az eszményi gyermek jellemét, „mert ilyeneké a mennyeknek országa”. Ünnepélyünk kimagasló számát képezte a „Vasárnapi Iskolánk” szorgalmas tagjainak megjutalmazása. Végül az összes gyermekek részt vettek szeretetvendégségünkön, melyet kedves testvéreink áldozatkészsége tett lehetővé.

Sokak számára felejthetetlen lesz ez a rövid két óra, mely alatt meggyőződhattunk arról,

Budapest „B” gyülekezet gyermekserege és tanítójuk, Incze atyafi.

miszerint az Úr szereti ezt a munkát s annak célját; hogy a gyermekeket ezen Ige megvalósítására vezessük:

„Adjad, fiam a te szívedet nékem és a te szemeid az én útaimat megőrizzed.”

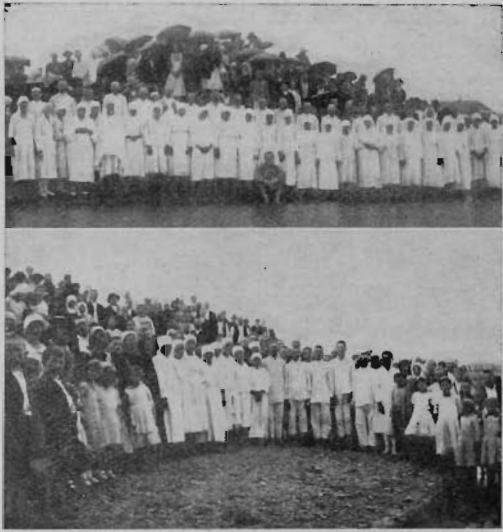
Hisszük, hogy az Úr, aki a csecsemők és gyermekek szája által is megmutatja hatalmát, velünk lesz a jövőben is, s hogy a gyermekeknek a kedves bácsikhoz és nénikhez intézett kérése: „Jöjjenek el s hallgassanak meg bennünket máskor is”, nem lesz hiábavaló. *Incze Béla*

Külföld.

Levél Romániából. A 2-ik számú „Advent-hírnök” 21-ik oldalán olvastam Sohlmann Károly atyafi levelét, amit Szófiából, Bulgáriából írt, ahol 700 tag, 22 gyülekezet van és 16 munkás dolgozik. Az atyafi azon óhajának adott kifejezést, hogy legalább még 10 munkás kellene, hogy 26 legyen.

Bár adná az Úr, hogy Bulgáriában, 16 munkás helyett nem 26, hanem 36 legyen rövid időn belül, de mit szóljunk mi romániai munkások, ahol a tagok és gyülekezetek számát tekintve, aránylag még kevesebb munkással dolgozunk, mint Bulgáriában. A terület, melyen én dolgozom 647 tagot számlál, 35 szervezett gyülekezetbe és csoportba van beosztva és dolgozik 2 és fél munkás, ez pedig úgy történik, hogy a területen csak ketten vagyunk és egy harmadik atyafi is segít, de neki még más gyülekezetei is vannak és az idejének csak felét töltheti ezen a területen.

Gondolom nem leszek önző, ha azt mondom, hogy itt meg kellene kétszerezni a munká-

Képek romániai magyar testvéreink keresztségéről.

sok számát, a két és fél munkás helyett legalább öt kellene, s még akkor sem tehetnénk eleget feladatunknak, de mégis több időt fordíthatnánk új lelkek megnyerésére, de így is nagy hálával tartozunk az Úrnak a lélekmentés terén, mert az utóbbi három évben, évenként 50—70-ig ment a megkeresztelt tagok száma, amit a mellékelt képek is bizonyítanak, hol egyszer 27, egy másik alkalommal 49 tagot kereszteltünk meg egyszerre. Hisszük, hogy a pünkösdi lélekből itt is volt egy kicsiny rész.

Ezen dicső munkáért, amely emberfeletti, amit nem mi, hanem az Úr végzett általunk, Őt illeti a dicséret és a hála, de köszönetet kell mondjunk a gyülekezetvezetőknek, valamint az öreg és az igazságban megalapozott tagoknak, akik oszlopol állanak a gyülekezetekben, bajtársi jobbot nyújtottak és segítettek (Gal. 2, 9.) ezen dicső munkában.

Nagyon szépen kérem mindazon testvéreket, kikhez ezen sorok eljutnak, imádkozzanak, hogy az Úr küldjön több munkást az Ő munkájába a világ minden tájára. (Luk. 10, 2. Ján. 9, 4. u. r.)

Az én óhajom pedig az: „Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, — (vagyis a gyülekezetünk minden tagja munkás volna) — és adná az Úr mindeniknek az Ő lelkét.” (4. Móz. 11, 29.) „Hogy keresztény kereszténnyel társuljon és gyülekezet gyülekezettel egyesüljön, s az emberi eszköz az istenivel összhangban munkálkodjon.” („Az idő és munka” c. k. 18. o.)

Óh vajha a legközelebbi aratási munkában gyülekezetünk minden tagja, egyesítene erejét a gyülekezeti vezetővel és a prédikátorokkal, (Az

idő és munka 15. 15. o.) hogy minél előbb befejezéshez érne ezen dicső munka. *Bartha Balázs.*

Levél Szlovenszkóból. Egy a Szlovenszko déli részén élő földműves asszony halotta a baptistáktól a felnőttek keresztségének igazságát. Mint reformátusnak, volt saját bibliája s így az Újszövetség alapján megvizsgálta ezt a kérdést. Arra a meggyőződésre jutott, hogy a felnőttek keresztsége a helyes és szükséges s hogy ezért neki is mégegyszer meg kell keresztelkednie. Úgy gondolta, hogy nem kell ezért a baptistákhoz csatlakoznia, hanem elegendő, ha lelkésze által mégegyszer megkeresztelkedik s így továbbra is református egyházában maradhat. Elhatározva magát, elment a lelkészhez s kérte mégegyszeri megkeresztelését, mivel bibliailag a felnőttek keresztsége a helyes. A lelkész igen csodálkozott s lebeszélte az asszonyt szándékáról, mondván: „Kedves Asszonyom, ha a felnőttek keresztségét ismeri el helyesnek a Szentírás alapján s ezt követeli is, úgy ez önmagában még nem elegendő. Akkor szükséges az is, hogy szombatot ünnepeljen, tizedet fizessen stb. stb. Erre az igazságos életre azonban el nem juthat, sőt nem is fog ilyen emberekre találni.” Az asszony nem hagyta magát megteveszteni, hanem azt válaszolta, hogy keresni fog olyan embereket, kik mindazt megtartják, amit a Biblia követel.

Az asszonynak nem is volt szüksége, hogy sokáig kutasson, mert néhány nap mulva egy atyánkfia kereste őt fel az „Aratási Hálaadó-iratokkal”. Az asszony először üzletnek nézte

Felső kép: A keresztségen résztvevők. Alsó kép: A kereszttel jelzettől balra Benyovszky atyafi, az ottani magyar munkás, jobbra Schoor atyafi, a szlovenszkói misszióterület előjárója.

a dolgot, de mikor megállapította, hogy testvérünk meggyőződésből terjeszti a füzeteket, gondosan vizsgáztatta őt. „Mikor keresztelkedett, mint gyermek, vagy mint felnőtt?” „Melyik napot ünnepli, a vasárnapot vagy a szombatot?” stb. Mindazt, amit a lelkésze elősorolt, hogy meg kellene tartani. Testvérünk igen csodálkozott e vizsgáztatás felett, de az asszony sem kevésbé a feleleteken. Mindketten nagyon örültek azonban, midőn kölcsönösen jól kibeszélhették magukat. Testvérünk örült, hogy egy igazságot kereső lélekre talált, míg az asszony a látogatást Isen rendelésének tekintette, válaszul eddigi imáira, hogy az igazság ismeretére eljuthasson.

Testvérünk öröme annál nagyobb volt, mert tulajdonképpen mindig kételyei voltak az Aratási Hálaadómunka célja és eredménye felől s éppen Istenhez könyörgött bizonyosságért, hogy az aratási hálaadómunka nem hiábavaló-e? Öröme még nagyobb lett, amikor az illető asszony a bibliaórákra még néhány szomjazó lelket is elhozott, úgy hogy ott az érdeklődők egész csoportját taníthatta, kik közül ez év április 4-én már négyen a kereszttség által közösségünk tagjaivá lettek. A legközelebbi keresztstésre szintén többen készülnek. Isten segítségével egy éven belül kb. egy tíztagú gyülekezetünk lesz ott, ahol az ősszel még senki sem volt. Legyen ez mindannyiunk számára intelem, hogy szorgalmasan vegyünk részt az Aratási Hálaadómunkában. Az Úrért végzett munka sosem hiábavaló s mindig meghozza gyümölcseit. Az egyik képen az említett kedves lelkek kereszttségét láthatjuk a Garamban s a másik képen az első sor közepén azt az atyánkfiaát, aki az Aratási Hálaadómunka folyamán rájuk talált. Testvérünk igen szívesen végez missziómunkát s már előre örül az ezévi munkának.

Schor J.

Keresztstések.

Keresztstés Pécssett. „Ésaiás 55, 11. Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi amit akarok és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” Ez a mi tapasztalatunk napjainkban is. Április 23-án reggel félhatkor egy kicsiny csoport igyekezett a pécsi fürdőbe. Régen hallották az utolsó kegyelmi üzenetet és most az Úr parancsa szerint szövetséget akarnak kötni Jézussal a szent keresztstésben. Igazi öröm volt nemcsak a négy keresztstelő

arcán, hanem azokén is, akik szemlélői voltak a szent keresztstésnek. Az Úr tartsa meg kedves új testvéreinket mindvégig az igazságban, hogy elnyerhessék az örökélet koronáját. *Murányi A.*

Örömnapi Kaposváron. Április hó 4-én rendkívül áldásos szombatunk volt Kaposváron. A szent úrvacsorai ünnepélyünket sz. keresztstés előzte meg. Négy kedves lélek kötött örök szövetséget az Úrral. Az angyalok örömeiben volt részünk, amikor ezek az örökéletet kereső lelkek elfordultak e bűnös világtól és megragadták a szeretet Megváltónak a megmentő kezét, aki egy dicsőbb és szebb jövő felé fogja őket vezetni. Kérésünk az Úrhoz, hogy tartsa meg őket velünk együtt az örökélet számára és adjon nekünk még több ilyen örömnapot. *Buzgó Mihály.*

Keresztstés Budapestben. Kedves és meghitt ünnepségünk volt április 5-én a kápolnában. A kápolna széksorait zsúfolásig megtöltötte a keresztstelővel együtt örülő testvérek és látogatók sokasága. Mintegy 300 jelenlevő előtt, a kápolna medencéjében alulírott 19 lelket merített alá, akik a budapesti kerület különböző gyülekezetei és munkásai által lettek az igazsághoz vezetve.

A téli munka nagyobb eredményeit a következő keresztstésünk fogja bemutatni, amelyben előreláthatólag az evangélium nagyobb gyümölcsözése ígérkezik. Adja az Úr, hogy reményeinket áldása teljessé tegye. *Bajor L.*

Keresztstés Miskolcon. Áldásos és felémelő ünnepélyünk volt április 3-án, amikor is 15 kedves lélek merítkezett a hullámsírba és ezzel kijelentették, hogy meghaltak e világ számára és minden törekvésük Annak élni és tetszeni, „aki megmosott bűneinktől” és örökkévaló szeretettel szeretett minket és ezért terjesztette ránk az ő irgalmasságát.” Hálásak vagyunk Jézusnak ezen eredményért, mert ő az, aki „sok fiakat vezérel dicsőségre.” *Albrecht J.*

Halálozás.

Ésa. 57, 1—2. igékkal adtuk át az anyaföldnek k. Lóky Lajosné testvérnőnk kihült testét, akit a súlyos kór 47 éves korában támadott meg és fájdalmas betegségét türelemmel viselte. 1927-ben kötött szövetséget az Úrral és közösségünknek mindvégig hűséges tagja volt. A temetés f. é. január hó 25-én volt.

Reményünk, hogy k. testvérnőnk a feltámadás dicső hajnalán viszontláthatjuk. *Roóz Á.*

SZOMBATISKOLA

1936 JÚLIUS 7-TŐL SZEPTEMBER 26-IG.

1936 július 4.

Áttekintés.

A Columbia-Venezuela misszióknak területének kb. 12.000.000 lakója van. Uniónk hat helyen tart fenn misszióállomást s tagjaink száma 1600, szombatiskolai taglétszámunk 2300. Munkánkat ezen a területen csak tíz év előtt kezdtük meg. Ha tekintetbe vesszük, hogy a népesség legnagyobb részben katolikus, kivéve az indián őslakósságot, mely teljes pogányságban él, megérthetjük, hogy mily felmérhetetlenül nagy feladat a kegyelem üzenetének e nép között való hirdetése.

A missziós szolgálatban töltött éveim alatt igen sokat tapasztalhattam, s ezen terület gondos áttekintése után teljes őszinteséggel csak azt mondhatom, hogy nincsen még egy szebb kilátásokkal kecsegtető terület, mint Columbia-Venezuela. Nemcsak a lélekmentési munkában elért eredményeink sokkal szebbek, mint egyéb területeken, hanem azonkívül a fejenkénti tized- és missziói adakozások összege szinte a kétszerese, mint a Divízió többi Unióiban.

Ezen tények tekintetbevételével arra a következtetésre kell jutnunk, hogy ezt a területet fejlesztenünk kell. A kérdés csak az, hogy mily uton-módon tegyük ezt gyorsan s lehetőleg kevés költséggel. Bölcsesség kell, hogy előrehaladjunk s hogy a befektetések biztonságát állandósítsuk, sőt kamatoztassuk. Építsünk hát az örök Sziklára. Feladatunk legjobb megoldása az volna, ha bennszülött testvéreink gyermekeit és ifjúságát saját iskoláinkban képezhetnők ki, hogy a gyülekezetek oszlopaivá fejlődhessenek s hogy üzenetünk hatalmas igazságait értelmesen s eredményesen közvetíthessék népük megmenetelésére.

Ennek a területnek tagjai között az intelligens ifjúsági tagok száma igen nagy, s azokra, kik közülök már egyebütt levő iskoláinkon kiképzést nyerhettek, igazán büszkék lehetünk.

Sajnos nincs misszióiskolánk a Columbia-Venezuela Unió területén s nem tudunk ifjúságunk kiképzéséről gondoskodni, pedig Isten iránti hűségüket s az üzenet iránti szeretetüket látva, állítjuk, hogy kiképzésük esetén eredményes lélekmentőkké válnak.

1936 július 11.

Növekvő szükségletek.

Hálásak vagyunk a Generál-Conferencia értesítéséért, hogy a 3. negyed 13. szombati ada-

kozásainak egy része a Columbia-Venezuela Misszióiskola részére lesz fordítva. Az iskolát Columbia (Délamerika) köztársaság központi részében fogjuk felállítani.

1920-ban F.W. Steeves, misszióterületi titkár, és L. V. Cleaves, mint könyvevangélisták megkezdték az úttörő munkát Columbiában. Abban az időben alig néhány szombatünneplő volt Columbia egész területén, egy-két szombatiskolai csoport és semmi egyéb. Ebből a kis kezdetből 1935 szeptemberében 1615-ös taglétszámra emelkedtünk, s szombatiskolai tagjaink száma 2272.

A Középamerikai divízió Costa Rica-i misszióiskolája, mely a spanyolnyelvű ifjúság kiképzésére alakult, már nem elegendő a növekvő létszám befogadására, azonkívül a pénzáttalás megoldhatatlan problémája, valamint az átutalás következtében előálló árfolyamvesztés, a tanulóifjúságnak Columbia-Venezuelából Costa Ricába való elhelyezését lehetetlenné teszi. A Columbia-Venezuela Unió tehát abba a kényszerhelyzetbe került, hogy saját ifjúságának kiképzésére egy egészen kis iskolát kellett nyitnia. A legszebb reményekre jogosító ifjúságunk ama törekvése, hogy kiképzést nyerhessen a Mester szolgálatára. Megindító s szívetrázó kérelmüket juttatják el hozzánk. Sajnos eddig csak igen kevesen részesülhettek abban a kiváltságban, hogy iskolánkat látogathatták. Munkásaink közül azok, akik Columbia köztársaság fanatikus katolikus vidékeire elvitték az üzenetet, állandó életveszélyben dolgoztak. Egy ifjú munkásunk, aki röviddel ezelőtt jött haza Costa-Rica-i iskolánkról, hogy bennszülött népe között a Mester szolgálatát végezze, missziói látogató körútja alkalmával gyilkos kezek áldozata lett. Művünket előhaladásában nagy veszteség érte Luis Murcia mártírhálála által s ha nem is érthetjük meg, hogy az Úr ezt miért engedte meg, de tudjuk, hogy Jézus mindent javunkra fordít.

A pénzségélyek, melyeket a 13. szombati adakozásaiból kaptunk, valóságos áldást jelentettek. Részesültek belőle a Costa-Rica és Mexikó-i misszióiskoláink, a Nyugat-Indiai Collegium Jamaicában és a Caribbean Collegium Trinidadban. Ezek az iskolák kiképezik tehetséges ifjúságunkat, hogy azután saját népük között munkálkodhassanak az üzenet terjesztése érdekében.

Ha személyesen is megismerkedhetnétek a Columbia-Venezuela Unió ifjúságával s látnátok e két nagy köztársaság lelki inségét, velünk együtt mondanátok: „Érdemes lesz ezeket a fiúkat és leányokat a saját népük közötti szolgálatra kiképezni.”

1936 július 18.

Egy hatalmas felhívás.

A Columbia-Venezuela Unió helyzete, felhívásként kell, hogy hasson az Úr művének munkásaira ez utolsó napokban. Ezekben az országokban majdnem napjainkig semmiféle intézményünk sem volt, de jelenleg csodálatosan megnyílnak az utak, úgy, hogy nehézségeket csak az anyagi eszközök és a munkások hiánya okoz.

Területünk férfiak, nők és ifjak millióit foglalja magában, kik megakarják ismerni az általunk részükre hozott üzenetet. Csapatokban jönnek az ifjak előadásainkra s fogadják el az evangéliumot. Érdekes, hogy különösen Columbiában mily nagy az ifjúság tódulása. Mihelyt megismerték az igazságot, azonnal munkálkodni szeretnének embertársaik érdekében. Igen értelmes emberek, kiket ki kell képeznünk a munkára.

Mi, mint külföldiek, sohasem lehetünk oly eredményes munkások, mint a jól kiképzett benszülött ifjak. A kiképzést pedig csak iskoláinkon kaphatják. A megoldásra váró probléma: saját területükön létesítendő misszióiskola.

Columbia gyönyörű ország, bár egészen napjainkig a közlekedés hiányossága miatt. alig tudunk a lakosság nagy tömegeivel érintkezésbe lépni. A nagy folyókon van némi hajózás, de az utazás igen drága és időrabló. Mostanában kezd az útépitkezés fejlődni s ezáltal könnyebbségeink vannak, bár a belterületek még mindig nehezen közelíthetők meg. Benszülött munkásaink erre jobban alkalmasak, mint a külföldiek. A jövőben előreláthatólag mindinkább megnehezítik Venezuelában a külföldiek tevékenységét, különösen vallási téren. Ez szintén fontos érv a misszióiskola felállítására mellett.

1936 július 25.

Művünk fejlődése Közép-Columbiában.

Misszióink területének lakossága kétmillió s a közvélemény szerint ez a köztársaság legfanatikusabb néprétege. Antioquia városa művünk előtt éppoly elzárt terület, mint a kínai divízió tibeti része volt mostanáig. Medellín, a főváros kivételével, könyvevangélistáinkat mindenkor kiűzték a helyi hatóságok. Igaz ugyan, hogy jelenleg a szabadelvűbb kormányzat alatt sikerült bizonyos mértékig legyőznünk az uralkodó heves ellenállást. A lapokat olvasó nagyközönség azonban még mindig elérhetetlen, mert senkisémer vallásos irodalmat olvasni, papjának előzetes engedélye nélkül.

Értelmünket és tudásunkat felülmulja, hogy arra válaszolhatnánk, vajon eljuttathatjuk-e üzenetünket ehhez a néphez a rendelkezésünkre álló rövid időn belül. Utunk csak egy lehet és pedig, hogy nevelő és orvosi intézményeket létesítsünk. Columbia nyüzög a keresztény elméletek sokaságától, de meggyőzni őket arról, hogy

segíteni akarunk rajtuk, csak gyakorlatilag lehetséges, ha megnyerjük rokonszenvüket és kiérdemeljük megbecsülésüket.

Isten segítségével előrehaladásról is beszámolhatunk. Van tizenegy szombatiskolánk, 350-es taglétszámmal. Csodával határos, hogy kedves testvéreink, kik csak egy vagy két év óta ismerik a Szentírást, mily hűséggel és odaadással töltik be tisztségeiket, úgyszint mint szombatiskolai tanítók. Ennek eredménye, hogy a misszió-ada-kozások állandóan növekednek.

Gyülekezeti helyeink sajnos nem tesznek jó benyomást a nyilvánosságra. Medellínben egy özvegy otthonában gyűlünk össze, ahol egy szobánk van s ehhez még egy kis udvarrészt is használunk. Ennek hátránya az, hogy a szombatiskola hallgatóságának egyik része nem láthatja a másikat s a beszéd is nehezen hallható. Ezek a körülmények egyáltalában nem lelkesítőek s nem vonzák a közönséget. Hasonló a helyzet Bucaramangában és Malagában is. Ha esik, kénytelenek vagyunk az udvar fölé vaslapot feszíteni, hogy megtarthassuk az előadást. Sajnos testvéreink csak ilyen helységek fellett rendelkeznek, másrészt a lakosság fanatizmusa s anyagi eszközeink hiányossága miatt nem bérelhetünk ki jobb épületeket.

Hálásak vagyunk azért, hogy a vidéken jobb a helyzet etekintetben, mert Guayabalban szép nagy farm-udvarházunk van, míg másutt testvéreink iparkodnak kápolnákat építeni. „El Basto“-ban 70 tagú szombatiskolánk van. Testvéreink három mérőföldről hozták vállalkon az épületfákat, hogy felépítsék saját kápolnájukat. Ez legendó bizonyíték arra, hogy misszióink területén Istennek igazi drágagyöngyei fellelhetők.

Legnagyobb szükségletünk azonban egy misszióiskola. Hét gyülekezetünk közül még egynek sincs gyülekezeti iskolája, annak ellenére, hogy van olyan három gyülekezetünk, melyben az iskolaköteles gyermekek száma meghaladja a 30-at. Az említett kedves kicsinyeinken kívül vannak még ifjaink és leányaink, kik sem írni sem olvasni nem tudnak. Mindannyian egyetértünk abban, hogy ily körülmények között a munka igazán fárasztó s az előrehaladás sok akadályba ütközik.

Közép-Columbia a nevelésügyet illetőleg Afrika mögött marad. Csakis akkor leszünk képesek a fanatizmus és babonáság falait lerombolni, ha iskolát kapunk, ahol ifjúságunkat kiképezve, kiküldhetjük őket honfitársaik megmentésére. Reméljük és imádkozunk, hogy testvéreink a 13. szombaton adakozásaikban megemlékeznek rólunk.

1936 augusztus 1.

Misszióiskola Columbia-Venezuela részére.

A Középamerikai divízió öt uniója közül Columbia-Venezuela nagy fejlődéssel biztat s ez

a terület kizárólag spanyol. Az ajtók most nyitak meg üzenetünk számára.

Nyolc évvel ezelőtt Costa-Rica-ban megnyitottuk spanyolnyelvű misszióiskolánkat, mely Középamerika és Columbia-Venezuela részére volt szánva. Minden nehézség, utazási-költség, katonai kényszer és határzár- rendelkezések ellenére is, Costa-Rica-i iskolánk hallgatóságának felét Columbia-Venezuela szolgáltatta. Közülük már sokan levizsgáltak s területeiken dolgoznak.

A Columbia-Venezuela Unió ifjai és fiatal leányai örömmel helyezik magukat az Úr oltárára, a Mester szolgálatába. Az eddigi helyzet annyira korlátozott bennünket, hogy lépéseket kellett tennünk egy új misszióiskola felállítása érdekében, mert ezt a reményteljes ifjú nemzedéket keresztény nevelésben kell részesítenünk. A jelenlegi szabadelvűbb kormányzat engedélyezte, hogy e fanatikus katolikus területen művünket előbbre vihessük s ez a nyitott ajtó részünkre hatalmas felszólítást képez, hogy azonnal és határozottan intézkedjünk. Ha most elmulasztjuk az alkalmat, az ajtók örökre bezárlhatnak előttünk.

A spanyol területek ifjúsága kívánja a kiképzést s az az önfeláldozás, mellyel céluk felé törtetnek, hasonlatos a nagy emberek élettörténetében kimutatott kitartáshoz és áldozatkészséghez. Hat évvel ezelőtt egy columbiai hölgy fogadta el az igazságot. Elhatározása családi otthonának, jómódjának feláldozásába került, sőt két gyermekét is el kellett hagynia.

Férjének és fiának üldözései elől egyik helyről a másikra kellett menekülnie, máskor pedig hizelkedésekkel és ígérekkel akarták törbe-csalni, melyből csak angyalok segítsége mentette ki. Két év borzalmas tapasztalatai után a kimenekedés útja mutatkozott, testvérnőnk a Costa-Rica-i misszióiskolánkban sikerült elhelyeznünk. Itt négy éven át önfenntartó munkával szorgalmasan készült élete későbbi tevékenységére, hogy népének továbbadja az üzenetet. Iskolai képzettségi foka ma megfelel a főiskola második évfolyamának, azonban meghívást kapott, hogy a megnyitandó Columbia Misszióiskolánk főnöknői teendőit lássa el. Annyira szükségünk van képzett tanerőkre, hogy nem várhatunk mindaddig, míg a legmagasabb kiképzést nyújthatjuk, hanem munkába kell állítanunk erőnket a szükséglet szerint.

Adjunk bőkezűen, hogy lehetővé tegyük egy további spanyol misszióiskola létesítését.

1936. augusztus 8.

Két és félmillió lélek vár ránk.

A Columbia-Pacific Misszióterület Columbia köztársaság azon tartományait foglalja magában, melyet nyugaton a Csendes óceán határol, míg a sűrűen lakott másik tartománya nem érinti az óceánt. Északon Panama köztársaság és a Carib-

bea-tenger, délen Ecuador és Peru köztársaságok határolják.

Jelenleg 4 munkásunk van ezen a 2,500.000 ember által lakott területen. Munkásaink ellátják hús gyülekezetünket és szombatiskoláinkat s a létesített kisebb csoportokat, nem szólva a számtalan meghívásról, melyek állandóan beérkeznek hozzánk.

Munkánk aránylag újkeletű, körülbelül 5 éve folyik itt e területen. Ezen idő alatt több mint 300 lelket nyertünk és keresztelhetünk meg. Hat évvel ezelőtt még zárt ajtókra és süket fülekre találtunk, de ma Columbia népes városából meghívások érkeznek hozzánk, előadásaink megtartására. A kormány munkásaink részére a tartomány egész területére teljes védelmet biztosít.

Misszióink területén van 15 város, melyek mindegyikének lakossága meghaladja a húszezret, s ezeken a helyeken még egyetlen szombatünnep is sincsen. Ez felhívás könyvevangélistáink s egyuttal evangéliumi munkásaink részére is. Becslésünk szerint területünkön legalább másfélmillió lélek még sosem látott prédikátort vagy evangélistát. Biztosan állíthatjuk, hogyha eme nagy városok bármelyikében nyilvános előadásokat tarthatnánk, rövid időn belül erős gyülekezeteket szervezhetnénk meg.

Columbia népessége szívélyes meghívást intéz munkásainkhoz. Legnagyobb szükségletünket képzett benszülött munkások képezik. A most dolgozó három biblia-munkás sajnos nem nyert intézeti kiképzést. Munkánk legnagyobb részt hűséges tagjainkon nyugszik, kik pásztorkodnak a gyülekezetekben és szombatiskoláinkban s ezáltal lehetővé teszik, hogy a munkások új területeket vehessenek munkába.

Problémánk egyedüli megoldása egy misszióiskola létesítése, hogy a kiképzésre aggódva váró kétszáz ifjú emberünket keresztény nevelésben részesíthessük, akik azután a meghívásnak eleget tudnak majd tenni.

Néhány héttel ezelőtt értesültünk a következőkről: Könyvevangélista munkánk eredményeképpen egy sokgyermekes apa elfogadta az igazságot. Családját egy nagy farmon elhelyezte s ő egy kis földet bérelt. A földbirtokos értesülvén, hogy testvérünk szombattartó, kiutasította a bérletből. Testvérünk erre más területre költözött, ahol a kormánytól kapott egy kis földet. Itt rozst és nádat termelt, miközben családját egy közeli városban helyezte el. Mire visszatért farmjára, azt hirhedt banditák kezében találta.

Testvérünk minden zavart elkerülni akarván, ismét visszatért a városba. A következő napon erős esőzés volt azon a vidéken, úgy hogy a folyó vize kiáradt, minekfolytán két ember a vízbefulladt. A vizsgálat kiderítette, hogy a megfulladtak azok a banditák voltak, kik testvérünk farmját elfoglalták. Miután további veszélytől tartania nem kellett, atyánkfia családjával együtt visszaköltözött farmjára. Az Úr megóvta gyermeke birtokát és megbüntette az ellenséget.

A fent ismertetett tapasztalat csupán egy a sok közül, melyek napról-napra befutnak hozzánk. Már vágyva vágyjuk azt az időt, mikor megnyithatjuk misszióiskolánkat, hogy a még feltáratlan területekre kiképzett munkásaink által eljuttathassuk az üzenetet mindazokhoz, kik még nem hallhatták azt. Bár adna az Úr szíveitekbe égő vágyat, hogy a 13. szombaton bőséges adományaitokkal szükségletünkön segíthessetek.

1936. augusztus 15.

Feladatunk kezdetén vagyunk még csak.

Nagy feladatok kiviteléhez emberekre és anyagi eszközökre van szükség, emberekre, kik jól képzettek és ügyüket hűséggel szolgálják s állandóan folyó anyagi eszközökre, melyek az ügyet támogatják.

Kezdetben művünket néhány őszinte, megszentelt férfi és nő képviselte, kik csak nagyon szerény anyagi eszközök felett rendelkeztek. Isteni kijelentések által, melyek művünk pionirjainak adattak, azonban csakhamar nyilvánvalóvá vált, hogy parancsoló szükségletünk a mű befejezése, azaz az üzenetnek az elveszendő emberiséghez való eljuttatása céljából, egészségügyi intézmények felállítása. Mindenütt, hol iskolánkat felállíthattuk, művünk rohamosan fejlődött. Latin-Amerikában is hasonlóak szükségleteink.

Munkásaink, evangélistáink és könyvevangélistáink szözei kürtként hatolnak keresztül a babona és fanatizmus veszélyein, s munkájuk eredményeként nagy csoportok alakulhattak; de a nagy távolságok, tetemes utiköltségek lehetetlenné teszik, hogy vezetőink ezeket a csoportokat rendszeresen lelki táplálékban részesítsék. Ennek következtében a gyengébbek elesnek.

Columbia köztársaság roppant népessége között 27 gyülekezetünk van 1200 taggal, és csak négy bennszülött munkásunk dolgozik. Venezuela köztársaság, ugy szintén a holland szigetek: Curacao, Aruba és Bonaira szintén nélkülözik munkásainkat. Ezek a területek ontják magukból az értelmes ifjúságot, mely vágyakozik kiképzésre, hogy a Mester ügyét szolgálhassa. Latin-Amerika ifjúsága, rendszeres kiképzés mellett, hatalmas erőt és eszközt jelent az üzenetnek saját népük között való hirdetésében.

Tervezzük a Columbia-Venezuela Misszióiskola felállítását s az egész világon élő testvéreinkhez fordulunk, hogy segítségükkel ezt lehetővé tegyék. A kiképzéssel egyidejűleg háztartási és gazdasági ismereteket is kell nyújtánunk, hogy spányol munkásainkat az otthon színvonalának emelésére és a keresztényi életmódra képesíthessük.

1936. augusztus 22.

Venezuela sok gyümölcsöt ígér.

Venezuelában munkánkat 25 évvel ezelőtt kezdtük meg. A köztársaság lakossága kb. négy-

millió. Művünk lassan fejlődött, de örömmel jelenthetjük, hogy eljutott területünk legtávolabbi részeibe is. Az utóbbi két-három év alatt oly nagy ébredést és az igazság utáni éhséget láthattunk, mint még soha. Ugy a magas hegyekből, mint a kiterjedt síkságokról állandóan kérnek tőlünk tanítókat és munkásokat.

Kivánnám, hogy e terület inségének szemtanui lehetnétek. Tudom, hogy szíveiteket éppúgy érintené, mint az enyémet. Bennszülött munkásunk legutóbbi levelében erről a következőket írja: „Szakadó eső miatt nem utazhattam tovább s így napnyugtakor egy kis ház előtt megállottunk. A velem levő atyafinak mondtam, hogy vigyázzon a kis harmoniumra, amit magunkkal vittünk, nehogy az eső által elromoljon. A ház tulajdonosnője hallotta szavaimat s kiszólt, hogy ő még sohasem hallott harmoniumot s szeretné hallani, egyuttal pedig szeretné a hetednapot ünneplő adventisták tanait megismerni. Megígértem, hogy majd betérünk otthonába s néhány napot nála fogunk tölteni. Csütörtökön tényleg megérkeztünk s velük akartuk tölteni a szombatot is. De pénteken a közeli faluból küldött-ség keresett fel bennünket, hogy menjünk el velük s ismertessük meg őket tanításainkkal. Elhatároztam, hogy velük töltök néhány napot s a nép összegyűlt meghallgatni előadásom. Nyolcvanhárman voltak jelen s mivel nem akartuk e kedves embereket magukra hagyni, egyik laikus testvérünk elhagyva otthonát, családjával együtt falujukba költözött s tőle telhetőleg igyekszik az üzenetet közöttük terjeszteni.

Szükséges volna orvosi művünk megkezdése is. Utazásaink alatt láthatjuk a roppant betegségeket és szenvedést, szíveink sajognak, hogy nem tudunk segíteni. Ha csak egy kis klinikánk volna, nagyot lendíthetne munkánkon, hogy legyőzzük az előítéleteket.

Legnagyobb szükségletünk azonban egy misszióiskola. Meglevő egyetlen iskolánk egy nyolcosztályos elemi, mely minden felszerelést nélkülöz. Ha folytatni akarjuk munkánkat, iskolánkat feltétlenül fel kell szerelnünk hálótermekkel. Testvéreink! Ifjúságunk részére parancsoló szükség iskolákat létesítenünk, különben keresztény nevelés híján elveszítjük őket.

Testvéreink! Tartsuk szemeink előtt Urunk nagy misszióparancsát. Számítunk segítségetekre, Isten is számít rátok, hogy drága lelkeket menthessünk meg Isten dicső országa számára.

1936 augusztus 29.

Columbia-Venezuela Misszióiskolánk.

Nem is olyan régen Columbia-Venezuela még zárva volt Isten hírnökei előtt. Ezek az idők már elmúltak, ahelyett „nagy kapu nyílt meg előttünk és hasznos“, hogy sokan csatlakozhassanak Isten népéhez. Sokan döntés előtt állanak, sokan szeretettel fogadnak bennünket. Egyik bennszülött munkásunk kijelentése sze-

rint: „Ejts egy munkást Columbia vagy Venezuela bármely részébe s nemsokára fennáll egy adventista gyülekezet.” Igen, Isten gondviselése folytán ezeken a területeken ütött az alkalmak órája.

Evangélizáló munkánk és irataink meghozták gyümölcsüket, csak nevelésügyünk nem tart lépést a fejlődéssel. Mindig éreztük ezt a hiányt s most aratjuk késedelmünk következményeit. Szülők sírva kérdezik, hogy mit csináljanak gyermekeikkel, mert nem akarják őket katolikus iskolákba adni, miután már ők maguk elfogadták a világosságot. De mindaddig, míg tanítóképzőnk nincs, addig nincs képzett tanítónk, addig nem lehetnek gyülekezeti iskoláink. Ha nincsenek gyülekezeti iskoláink, nem gyűjthetjük be gyermekeinket; ez pedig felmérhetetlen kár művünkre és Isten országára. „Hol vannak a gyermekek? Eljő az éjszaka . . .” Mit tegyünk?

Mult évben a Divízió engedélyezte ezt a tanítóképző-iskolát, de még mindig hiányzanak anyagiak. Szombatiskoláink világszervezetétől várjuk a segítséget, hogy ifjaink közül sokan „fénylenek mint csillagok” s vezethessék honfitársaikat Isten országába.

1936 szeptember 5.

Üldözésből vallásszabadság.

Andalucia városából, egy pap által felizgatott tömeg, kiüzte éjnek idején négy hű testvérünket, azzal a fenyegetéssel, hogy megölik őket, ha még egyszer hazatérnek. Mikor e hír eljutott hozzánk, azonnal a kormányhoz fordultunk szorongatott híveink oltalmazása végett. A Columbiában végbement változásról tanuskodik az a sürgöny, melyet menesztett a kormány megfenyegetett testvéreink azonnali védelmére, hivatkozással az alkotmány 40. szakaszára, mely egyenlő vallásszabadságot biztosít minden alattvalónak. Columbia köztársaságnak már nincs többé „álamvallása,” bárha a lakosság többsége a katolikus vallást követi is. — Az üldözés nyomán érdeklődés támadt, hűséges tagjaink által nagy-szerű gyülekezetek létesültek ezen a területen. Sajnos munkások híján drága lelkeinket már hat éve nem látogathattuk meg. Ugyanott, honnan hat évvel ezelőtt két atyánkfíát kövekkel megdobálva üzték ki a városból, ma Timana legelőkelőbb polgárának udvarán tartunk esti nyilvános előadásokat. Ez a hárommilliót szám-láló, de óriási kiterjedésű terület, nyitva áll az üzenet befogadására.

1936 szeptember 12.

Művünk Atlantic-Columbiában.

Atlantic-Columbia a köztársaság legészakibb részét foglalja magába. 1922-ben arattuk Columbia első gyümölcsét. Redondó atyánkfia s családja Barranquilla nevű városba költözött, hol

munkájuk révén 14 tagu gyülekezet alakult. Az atyafi még ma is nagyrészt mint öfenntartó missziómunkás dolgozik. Könyvevangélistáinknak sikerült az érdeklődést felkelteni s a világosság munkájuk által eljutott a legsötétebb sarkokba is. Természetesen sokszor szenvedtek el bebörtönzést és üldöztetést, hiszen művünk csak akadályok legyőzése által haladhat előre.

Területünkön szétszórtan 26 csoportunk van 400 taggal, kik boldogan dolgoznak és segítenek művünket befejezni. Mily nagy áldás részükre a szombatiskola! Érdekes jelentést olvastunk egy szombatiskolánkról, mely mélyen bent a dzsungel közepén létesült 60 taggal, kik naponta átveszik leckéjüket s a szombatiskolát állandóan teljes számban látogatják. A csoport tagjai közül csak négyen tudnak olvasni, hogyan oldották meg tehát a naponkénti tanulás módját? Egymásközt elvállalták, hogy a csoport olvasnitudó vezetőjét ellátják ruhával és étellemmel, ha naponta elolvassa s áttanulmányozza a szétszórtan lakó tagokkal a leckéket. Az illető hűségesen bejárja a testvérek otthonait, folyókon völgyeken és hegyeken keresztül, s naponta elvégzi vállalt munkáját. Tagjaink hűségesek a tizedben és adakozásokban is.

A Barranquillai gyülekezet egyik tagja ellátogatott régi hazájába El Carmenbe, ahol munkája által egy gyülekezetet szervezhetett meg. Ez a gyülekezet lett azután a kiindulópontja a körzet nyolc további csoportjának. Törekvéseinket mindig siker koronázza, ha alázatosan elfogadjuk a Szentlélek vezetését munkánkban.

1936 szeptember 19.

Isten előtt nincsen lehetetlen.

Egy megtért testvérnőnk életének megrázó tapasztalatait elmondotta egyik ismerősének s beszélgetésüket a mellettük észrevétlenül elhaladó fiatal lányka végighallgatta. Az elmondottak nagy benyomást tettek a lánykára, aki azt apjának továbbadta. Az atya, — kiváló varázsló — elhatározta, hogy „megveszi ezt a vallást”.

Magával vitt egy üveg rumot, pénzt, kevés rozstot s szombat reggel felkereste az adventisták csoportját. Figyelmesen hallgatta az előadásokat s azok végén felkérte a vezetőt, hogy adja el neki ezt a vallást, melyért cserébe felajánlja a magával hozott dolgokat. A vezető a varázsló vállára tévén kezeit így válaszolt: Megtarthatod pénzed, úgyszintén mindazt, amit hoztál, mert ezt a vallást pénzért el nem adhatom; de tied lehet ingyen, ha leülsz s figyelemmel meghallgatsz engem.”

A varázsló meglepődve hallgatott, mert az ő papságukban ingyen semmit sem osztanak. Hallgatta hát figyelemmel egész estig az Isten szeretetéről, Jézus áldozatáról s a bűnös megváltásáról szóló igazságot. Mire hazaért, megtör-

tént az, ami embernek lehetetlen, de Istennek lehetséges, a varázsló megtért. Elégette varázsszerszámaiból barátai jelenlétében, s örömmel tett bizonyosságot az igazságról. Megváltójának örvendő 250 lélek számára vált Isten eszközévé, s a megmentettek között 50 varázsló-pap is volt. Bárhová megy, élete és imái annyira meggyőzőek, hogy mindenütt áldására van környezetének.

Igen, az evangélium ma éppoly hatásos, mint 1900 évvel ezelőtt, amikor Pál apostol így kiáltott fel: „Mert nem szégyenlem Krisztus evangéliumát, mert Istennek ereje az, megmentésünkre.” Ez az evangélium nemcsak ezt a varázsló papot, hanem megmentett Mexikóban egy kapitányt is, ki minden képzettsége és előkelő származása és állása ellenére is, rabja volt minden gonosz szenvedélynek. De a romlásba vezető lejtőn megállította az evangélium üzenete s ő kész volt magát az ige átforgató erejének átengedni. Azóta is élő szobra annak a dicső ténynek, hogy az üzenet mindazokat megmentheti, kik magukat teljes szívből odaszentelik Isten szolgálatának.

Julio Garcia Diaz, előkelő körökben forgó indián kereskedő volt, de tékozló életmódja a romlás felé kergette. Minden erejével kapaszkodott elhatározásaihoz, hogy életmódját megváltoztatja, de hasztalan. Egy napon könyvevangélistánk Krisztus keresztjéről s megmentő erejéről beszélt Diaznak, s megtörtént a csodás változás. Szívének hálája leirhatatlan volt a Krisztusban nyert szabadulásért. Hitéről minden körülmények között bátran tesz bizonyosságot.

Viktória királynőt megkérdezték Anglia nagyságának titkáról, aki a Bibliára mutatva, mondotta: „Ez Anglia nagyságának titka.” Ez az áldott könyv rejti magában emberek és nemzetek nagyságának titkát. De az átalakulás nem a formákról folytatott beszédek, hanem az elveket kiélő alázatos élet által jön létre.

1936. szeptember 26.

Rövid összefoglalása
az eddig felolvasott cikkeknek.

A háládatlanság — bűn.

A háládatlanság azonban mindenkor veszedelmes és rossz jel. Mindenütt feltalálhatjuk, ahol a lelki élet eltűnt, ahol az ember lelki sötétségben jár, Istenét elveszítette, annak jótéteményeiről megfeledkezett és ahol a hitetlenség uralkodik. Miután ilyen háládatlanság Istent megrabolja a néki tartozó tisztelettől, ezért bűn az, amelyet Isten nem hagy büntetlenül. (Róma 1, 21—25.)

„A háládatosság nehezebb a természetes embernek, semmint gondolhatnánk, mert ez őt állandóan egy másik iránt tartozó kötelességre figyelmezteti és ezzel a kemény szív természetes büszkeségét sérti. És mégis a háládatlanság épp olyan csúnya és megvetendő bűn, mint a hazugság, amellyel össze lett hasonlítva. Valóban a háládatlanság alapján véve nem más, mint hazugság, letagadása egy ezt megelőző kötelezettségnek és tartozásnak. Ezért őrizkedjél a háládatlanságtól.” (Ulrich-Kerwer G. W. „Biblische Frauenbilder“ című művéből II. kötet 273. old.)

„Szájából jövő hálának kevés az alapja, szívből jövő hálának kedves a hangja, légy hálás cselekedettel, ez az én tanácsom.” (Reinick R.)

Segítsen meg bennünket a jó Isten, hogy „mindenben hálákat” adjunk, (1. Thess. 5, 18.)

még elszenvedett megaláztatásokért is. (Zsoltár 119. 71.) Ez a lelkület segíteni fog nekünk, hogy rövid földi életünk alatt Istennek tetszően éljünk és viselkedjünk és másoknak áldására, örömeire és bátorítására szolgáljunk. Mindezekkel látható bizonyítékát adjuk annak, hogy bőséges kegyelmeben részesültünk, a bűntől való megváltás személyes tulajdonunkká lett, lelki élettel birunk, a Magasságos gyermekei és a mennyei család tagjai vagyunk. Ez a mi előkészületünk, hogy Istennek, az Atyának és Krisztusnak, az ő Fiának, egykor még sokkal tökéleterebb mértékben hálákat mondjunk „örökké”. (Zsolt. 30, 13.) Ehhez segítsen minket a Mindenható az ő nagy kegyelme által. Amen.

Voigt Miksa

ADVENTHIRNŐK a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Szerkeszti: Gyarmati Béla

Kiadásért felelős: Murányi Árpád

Egyes szám ára 24 fillér.

Advent nyomda Budapest.